

Sygn. akt I C 2663/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: Paulina Kosecka

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. N.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda A. N. kwotę 8.041,79 (osiem tysięcy czterdzieści jeden 79/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 17 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.009,86 (dwa tysiące dziewięć 86/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Olsztynie) od powoda kwotę 470,99 (czteryście siedemdziesiąt 99/100) złotych, od pozwanego 1.411,46 (jeden tysiąc czterysta jedenaście 46/100) złotych tytułem kosztów sądowych.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 2663/15

UZASADNIENIE

Powód A. N. wniósł o zasądzenie od pozwanego L. S. C. de S. y (...) S.A. oddział w Polsce kwoty 10.724,47 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu podał, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za uszkodzenie należącego do niego pojazdu J. (...) o nr rej. (...), powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 31 marca 2015 r. Sprawcą kolizji był A. W., kierujący pojazdem marki P. (...) nr rej. (...) ubezpieczony w Towarzystwie (...) pozwanego. Przebieg kolizji wyglądał w następujący sposób, kierujący pojazdem Proton A. W. jadąc z O. w kierunku L. nie udzielił pierwszeństwa przejazdu na skrzyżowaniu i doprowadził do kolizji z prawidłowo poruszającym się pojazdem powoda. Powód początkowo zgłosił szkodę do (...) S.A. gdzie jego pojazd miał ubezpieczenie auto casco. W związku z powyższym zgłoszeniem ubezpieczyciel wypłacił na jego rzecz kwotę 8.311,37 zł. Celem weryfikacji powyższej kwoty uważając ją za zaniżoną, powód zlecił wykonanie prywatnej kalkulacji naprawy w której koszty naprawy pojazdu zostały wyliczone na 19.035,84 zł. Z uwagi na powyższe, powód pismem z dnia 25 maja 2015 r. zgłosił szkodę u pozwanego. Pozwany pismem z dnia 17 sierpnia 2015 r. odmówił

wypłaty odszkodowania, z uwagi na fakt, że jego zdaniem do zgłoszonych uszkodzeń w pojeździe powoda nie mogło dojść w okolicznościach zadeklarowanych przez uczestników zdarzenia. Biorąc pod uwagę oświadczenie sprawcy kolizji, który wskazał, że ponosi wyłączną winę za spowodowanie zdarzenia z dnia 31 marca 2015 r., żądanie powoda o przyznanie mu odszkodowania w kwocie 10.724,47 zł zasługuje według powoda na uwzględnienie (k. 2-3).

Pozwany L. S. C. de S. y (...) S.A. oddział w Polsce w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu zanegował roszczenia zgłaszane przez powoda, co do zasady.

Pozwany podał, że w związku ze zgłoszeniem szkody przeprowadził postępowanie likwidacyjne. Według relacji uczestników spornego zdarzenia oraz wykonany przez nich rysunków poglądowych, kierujący pojazdem Proton A. W. nie zachował szczególnej ostrożności i nie zatrzymał się na drodze podporządkowanej, czym doprowadził do zdarzenia z nadjeżdżającym z prawej strony pojazdem powoda. Pozwany wskazał, że rzekomy sprawca zdarzenia A. W. i powód (poszkodowany) A. N. są znajomymi. A. W. nabył pojazd marki P. trzy dni przed zdarzeniem za kwotę 500 zł, a po zdarzeniu z dnia 31 marca 2015 r. pojazd marki P. został zełomowany, za co otrzymał zapłatę w wysokości 430 zł. Z analizy technicznej wypadku z dnia 31 marca 2015 r. zleconej przez pozwanego, wynika że nie mogło dojść do zaistnienia kolizji w opisanych przez jej uczestników okolicznościach. Charakter stwierdzonych uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego oraz w pojeździe sprawcy nie koreluje z okolicznościami oraz z przebiegiem zdarzenia podanym przez jej uczestników. Jedynymi świadkami kolizji byli jej uczestnicy. Oświadczenie A. W. jest jedynie dokumentem prywatnym. Podczas przeprowadzonej z nim rozmowy wyjaśniającej przebieg zdarzenia był wyraźnie zdenerwowany, jego odpowiedzi były bardzo ogólne, zasłaniał się niepamięcią. W rezultacie biorąc pod uwagę zachowanie osób pytanych o przebieg zdarzenia oraz brak wzajemnego odwzorowania uszkodzeń obu pojazdów uznać należy, że uszkodzenia w pojeździe J. nie mogły powstać w okolicznościach deklarowanych przez uczestników zdarzenia z dnia 31 marca 2015 r. Pozwany kwestionuje, aby doszło do deklarowanego przez powoda zdarzenia opisanego w pozwie w deklarowanych przez niego okolicznościach. Pozwany kwestionuje zatem, że ponosi odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia tj. szkodę w pojeździe J.. Zaznaczyć należy, że kilka miesięcy wcześniej powód miał niemal identyczną kolizję. Przebieg zdarzenia z dnia 31 marca 2015 r. jest lustrzanym odbiciem kolizji, w której powód uczestniczył w dniu 24 listopada 2014 r (k. 28-31).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 marca 2015 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki J. (...) o nr rej (...) należący do powoda A. N..

Sprawca kolizji A. W., kierujący pojazdem marki P. o nr rej. (...), posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. A. W. podpisał i przekazał powodowi oświadczenie o treści, że w dniu 31 marca 2015r. ok. godz. 21.00, na skrzyżowaniu w miejscowości L., kierując pojazdem marki P., nr rej. (...), jadąc od strony O., w kierunku L., wymusił pierwszeństwo nadjeżdżającemu z prawej strony skrzyżowania w kierunku O., kierującemu pojazdem marki J. (...) o nr rej (...)- powodowi. Chcąc zjechać z drogi głównej, nie wyhamował i uderzył w przejeżdżającego J. (...). Podał, że w aucie pokrzywdzonego zostały uszkodzone: przedni lewy błotnik, przednie i tylne lewe drzwi, oraz listwy w drzwiach, próg i listwa progowa, nadto obdarty tylny zderzak.

(dowód: oświadczenie A. W. k- 6).

Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi z tytułu ubezpieczenia AC, który wypłacił mu z tytułu likwidacji przedmiotowej szkody odszkodowanie w kwocie 8.311,37 zł.

Wobec powyższego powód pismem z dnia 25 maja 2015r. zgłosił szkodę pozwanemu. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany pismem z dnia 17 sierpnia 2015r. odmówił przyznania powodowi odszkodowania. W ocenie pozwanego nie mogło dojść do zdarzenia w okolicznościach wskazywanych przez rzekomych uczestników kolizji.

(bezsporne, zgłoszenie szkody k- 12, pismo pozwanego z dnia 17 sierpnia 2015r. k- 13).

Koszt naprawy pojazdu przeprowadzonej w sposób gwarantujący pełne przywrócenie stanu poprzedniego, z uwzględnieniem stawki roboczogodziny ustalonej na poziomie średnim w regionie (ok. 120 zł netto) i zastosowaniem wyłącznie cen części oryginalnych z sieci producenta wyniósł 16.353,16 zł brutto.

(dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej K. G. – k.415 - 420).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w jego ostatecznym kształcie zasługiwało na uwzględnienie w znacznej części.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, w tym aktach szkody, oraz w dokumentach znajdujących się w aktach spraw Sądu Rejonowego w Olsztynie o sygn. I C 1584/15, których wiarygodność nie była przez strony kwestionowana i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na dowodzie z opinii biegłego, K. G.. Opinia ta była kwestionowana przez pozwanego. Biegły w opiniach uzupełniających, w tym złożonych na rozprawie w dniu 06 grudnia 2017r. szczegółowo ustosunkował się do zarzutów pozwanego.

Zgodnie z brzmieniem art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się zapłacić określone w umowie świadczenie, w razie zajęcia przewidzianego w umowie wypadku. W umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Natomiast art. 34 ust 1 stawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowymi funduszu gwarancyjnym i polskim biurze ubezpieczycieli komunikacyjnych (DZ. U. 2016, poz. 2060) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Niewątpliwie w razie zderzenia się pojazdów mechanicznych, jak w przedmiotowej sprawie, podstawą odpowiedzialności sprawcy jest art. 415 k.c. (kto z winy wyrządził szkodę zobowiązany jest do jej naprawienia).

W celu ustalenia, czy mogło dojść do zdarzenia z dnia 31 marca 2015r., z udziałem pojazdów: marki J. (...) o nr rej (...), należącego do powoda A. N. i pojazdu marki P. o nr rej. (...), należącego do A. W., w okolicznościach przez nich wskazanych, sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych K. G.. Biegły ten, po dokonaniu oględzin miejsca zdarzenia, nadto analizie akt szkody, ustalił wprowadzone dane do symulacji potwierdziły, że zachowanie pojazdów tzn. lekkie odrzucenie tyłu w prawo pojazdu J. oraz poruszanie się po kolizji torem prostym w kierunku drogi gruntowej pojazdu Proton jest zgodne z zeznaniami przed sądem i z oświadczeniami uzyskanymi od uczestników w czasie oględzin na miejscu zdarzenia. Jak wyjaśnił biegły w opinii (k- 359- 363) wskazane przez uczestników zdarzenia miejsce kolizji i usytuowanie pojazdów względem siebie wykazało, że pojazdy w czasie zderzenia usytuowane były wobec siebie pod kątem ok. 10 stopni. Jednocześnie A. W. potwierdził, że przed zauważeniem pojazdu powoda poruszał się z prędkością ok. 60 – 70 km/h. Tym samym potwierdził prędkość ze swych poprzednich zeznań. Biegły stwierdził ostatecznie, że analiza kolizji z uwzględnieniem opisu jej powstania z udziałem uczestników oraz miejsca kolizji wskazała, że nie można wykluczyć, że do zdarzenia doszło w okolicznościach przez nich wskazanych (k- 363).

Sąd w pełni podzielił pogląd wyrażony przez biegłego. Opinia biegłego jest jasna, logiczna, zawiera szczegółowe uzasadnienie oraz wskazuje na wysoki poziom fachowości. W ocenie sądu dopiero analiza szczegółowych uwarunkowań miejsca zrzeczenia, zestawienie pojazdów, analiza zeznań uczestników zdarzenia oraz akt szkody, pozwala na pełną rekonstrukcję zdarzenia. Zarówno wskazana przez uczestników kolizji prędkość poruszania się pojazdów, uszkodzenia powypadkowe, jak w pozostałe oświadczenia uczestników kolizji, nie dały biegłemu podstawy do wykluczenia prawdziwości tych twierdzeń. W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do przypisania winy sprawcy kolizji A. W.. Także spójne i logiczne zeznania uczestników zdarzenia – powoda i sprawcy zdarzenia oraz pozostałych świadków, którzy – wbrew wywodom pozwanego – słyszeli o zdarzeniu, tworzą z opinią logiczną całość.

W tym miejscu podkreślić należy, że biegły K. G. w ostatecznej opinii nie wykluczył prawdziwości twierdzeń uczestników kolizji. Jedynie wskazał, że do zdarzenia mogło dojść przy założeniu, że kontakt obu pojazdów był pod kątem ok. 10 stopni. W ocenie sądu analiza oświadczenia sprawcy kolizji (k- 6), twierdzenia uczestników kolizji w trakcie zgłoszenia szkody, szkice uczestników zdarzenia i oświadczenia składane w trakcie rozpytania przez detektywów pozwanego, nie wskazują precyzyjnie kąta w jakim zetknęły się oba pojazdy. Są to szkice poglądowe. Należy mieć na uwadze, że do zdarzenia doszło wczesną wiosną ok. godz. 21.00, w miejscu nieoświetlonym. Zdarzenie było zaskoczeniem dla uczestników zdarzenia (co potwierdził pośrednio biegły K. G. w trakcie zeznań na rozprawie w dniu 06 grudnia 2017r. k- 456 mówiąc, że przed wjazdem na skrzyżowanie widoczność była ograniczona z uwagi na wzniesienie, wysoki żywopłot i drzewo), dynamiczne. Trudno oczekiwać od uczestników zdarzenia na precyzyjne wskazanie kąta zetknięcia się obu pojazdów.

Reasumując sąd uznał odpowiedzialność sprawcy kolizji za wykazaną co do zasady.

Odpowiedzialność pozwanego znajduje uzasadnienie w przepisach kodeksu cywilnego, w tym art. 805 kc i 822 § 1 kc. Ustalenie wysokości szkody i sposobu jej naprawienia odbywa się z zgodzie z zasadami określonymi w art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 1 k.c. – na podstawie odpowiedzialności za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła oraz trybu naprawienia szkody pieniężnej. W przypadku naprawy szkody w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z linią orzecznictwa Sądu Najwyższego do ustalenia wysokości odszkodowania w przypadku ubezpieczenia OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania (wyrok SN z 11.06.2003 r., V CKN 308/2001), a zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z 12.04.2012 r., III CZP 80/2011).

Nadto, wypłata odszkodowania z OC nie może być uzależniona od wcześniejszej naprawy samochodu z własnych środków, albowiem obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z 08.07.2003 r., IV CKN 387/01).

Jak wynika z opinii biegłego całkowity i uzasadniony koszt naprawy pojazdu wynosił 16.353,16 zł brutto z zastosowaniem części oryginalnych oraz średniej stawki za robociznogodzinę prac naprawczych w dobrej klasy warsztacie w wysokości 120 zł netto.

Ponieważ inny ubezpieczyciel z tytułu ubezpieczenia AC dotychczas wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 8.311,37 zł, nie zlikwidowana w dalszym ciągu przez pozwanego szkoda wynosi 8.041,79 zł.

Tym samym na podstawie ww. przepisów oraz art. 321 kpc należało zasądzić na rzecz powoda wskazana wyżej kwotę (pkt I wyroku).

Na podstawie art. 817 § 1 kc w zw. z art. 481 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) należało zasądzić odsetki ustawowe za okres od dnia 17 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika (2.400 zł) zgodnie z § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.), opłatę skarbową (17 zł), opłatę od pozwu (537 zł) i uiszczył zaliczkę na wynagrodzenie biegłego (800 zł), co daje w sumie kwotę 3.754 zł. Skoro zatem powód wygrał niniejszy proces w 74,98 %, to należy się mu pozwanego zwrot kosztów w kwocie 2.814,75 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika (2.400 zł) zgodnie z § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności

radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.), opłatę skarbową (17 zł) i uiścił zaliczkę na wynagrodzenie biegłego (800 zł), co daje w sumie kwotę 3.217 zł. Skoro pozwany wygrał niniejszy proces w 25,02 %, to należy się mu powoda zwrot kosztów w kwocie 804,89 zł. Zatem po potrąceniu obu ww. kwot, pozwany powinien zapłacić na rzecz powoda kwotę 2.009,86 zł, o czym orzeczono w pkt. III wyroku.

Ponadto w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) w zw. z art. 83 ust. 2 tejże ustawy i art. 98 k.p.c. orzeczono o kosztach sądowych. Sąd uznał, iż strony powinny zwrócić Skarbowi Państwa koszty sądowe wyłożone w związku z kosztem opinii biegłego, w takim stopniu, w jakim przegrały proces. Łącznie koszty opinii wyniosły 3.482,45 zł. Uiszczono zaliczki na wydatki w łącznej kwocie 1.600 zł (po 800 zł przez każdą ze stron). Pozostało do zapłaty 1.882,45 zł. Powód przegrał proces w 25,02 %, a pozwany w 74,98 %. Wobec powyższego nakazano ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa: od powoda kwotę 470,99 zł, a od p[ozwanego kwotę 1.411,46 zł, o czym orzeczono, jak w punkcie IV wyroku.

SSR Marzena Żywucka